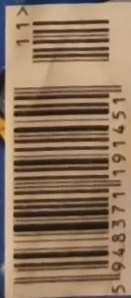
Director fondator: Mariana Brăescu

Preț: 1,5 lei

11
2007

Cărticica Draga mea pentru copii

Se vinde doar împreună cu Cărticica de colorat!

Blocați în lumea basmelor

• povești • poezii • jocuri
• cântecele • ghicitori

CASA

Fructe de toamnă

Poezie trimisă de **Maria Sprinjean**, localitatea Vințu de Jos, județul Alba

În panere împletite
Stau acuma rânduite:
Mere roșii, pere dulci,
Gutui galbene și nuci.
Toamna le-a adus în dar
Celor care nu-n zadar
Au trudit întreaga vară,
De cu zori și până-n seară.

Prietenul ariciului

Poezie trimisă de **Alina-Elioara Unitu**, localitatea Tulcea

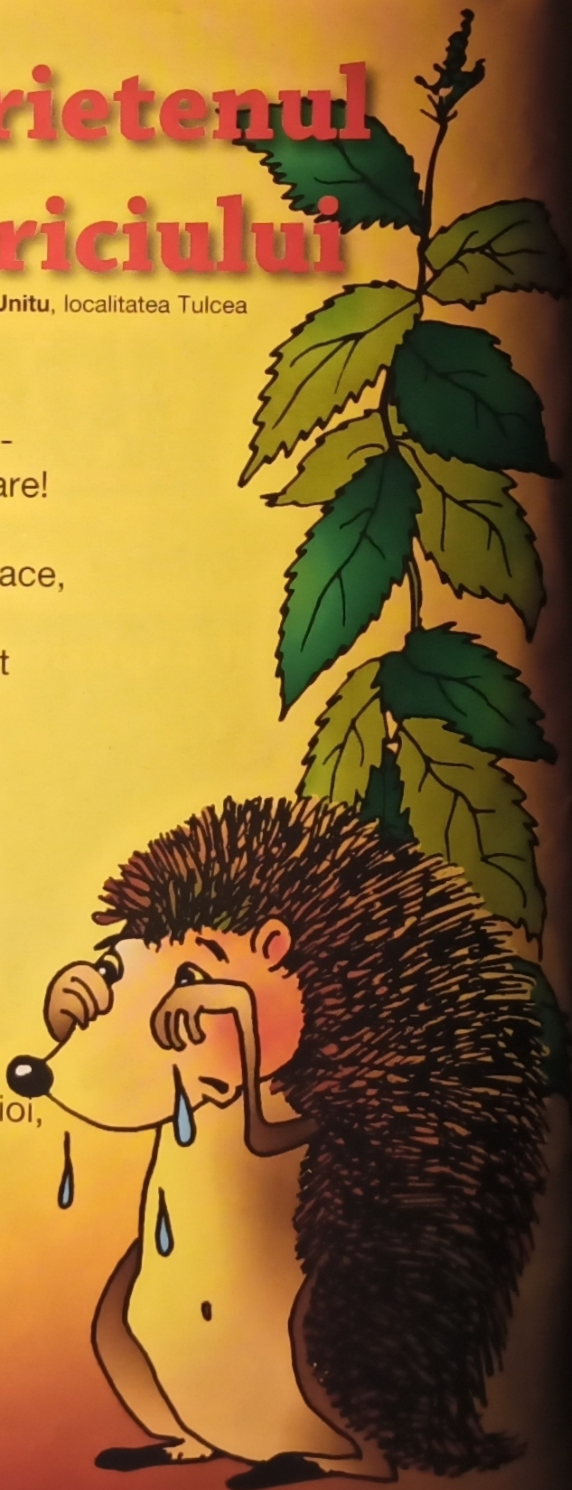
Într-o tufă de urzici,
Șade puiul de arici;
Plânge cu durere mare -
Nici un prieten bun nu are!

Nimeni nu vrea să se joace,
Că înțeapă şi-are ace,
Toți cei care-au încercat
Repede au renunțat.

Un prieten de-ar avea
Toată ziua s-ar juca,
S-ar plimba, ar povesti,
Tare bucuros ar fi!

Şi cum sta şi suspina
Iaca apare-n calea sa
Un ghem mic, cu ochi vioi,
Plin de ace şi noroi.

Bună! zise mititelul.
Ce stai trist şi supărat?
Hai să ne-mprietenim
Şi prieteni buni să fim.

Cărticica Draga mea pentru copii

lansează

CONCURSUL

Teatrul DMC

Ce trebuie să faci?

1. Alege poezia preferată din oricare număr al Cărticelei Draga mea pentru copii.
2. Decupează personajele cu mare atenție.
3. Pregătește-le un decor pe o planșă A4 (din decupaje de hârtie colorată sau desenat de tine în acuarelă sau tempera).
4. Lipește personajele pe decor.

Semnează planșa pe spate și scrie adresa ta completă (nume, prenume, stradă, număr, localitate/oraș, cod, județ), pune-o într-un plic format A4 (să nu o îndoi cumva!) și trimite-o pe adresa redacției (o găsești pe pagina cu sumarul). Nu uita ca și pe plic să scrii toate datele și, în plus, mențiunea "Pentru Concursul Teatrul DMC".

6. Aici, la redacție, printr-un număr de magie, noi vom adăuga scenei tale cortina din poza de mai sus, vom face o fotografie și vom publica o dată la trei luni planșele câștigătoare.

Care sunt premiile?

PREMIUL 1 - 100 lei
PREMIUL 2 - 50 lei
PREMIUL 3 - 30 lei
3 MENȚIUNI - 20 lei fiecare

Prima premiere: în luna IANUARIE 2008

Basmobilul

Partea a XIII-a

Rezumat

Radu şi Mihai, cei doi elevi călători în Lumea Basmelor cu ajutorul aparatului numit Basmobil, izbutesc împreună cu Fluturache să obţină băutura miraculoasă ce urma să-l salveze pe Prinţul Rodolfo.

Mihai, confundat cu un prinţ dintr-un ţinut îndepărtat, este provocat la duel de către Împăratul Karapatake, pe care-l învinge în turnir, spre entuziasmul privitorilor.

Blocaţi în lumea basmelor

Dar iată şi surpriza. Pe bună dreptate mulţimea ce asista la turnir a scos un strigăt de uimire, căci în clipa când Cavalerul Auriu şi-a scos coiful, toţi au putut să vadă că în locul lui Mihai se afla Prinţul Rodolfo, pe care îl credeau pierdut.

De fapt ce se întâmplase? Atunci când Mihai, Radu şi Fluturache s-au întors din laboratorul lui Karapatake cu antidotul preparat de cel pe care-l credeau Savantul Nebun, împreună cu Prinţesa Fluturica au pus la cale un plan.

Ştiind că Împăratul ce Rău, Karapatake, îl provocase la duel pe Mihai, crezând că acesta din urmă este Cavalerul Auriu, au hotărât să-i joace Împăratului o festă.

Astfel că până la începerea turnirului Prinţul Rodolfo era vindecat de-a binelea de boala provocată în laboratorul lui Karapatake şi în momentul când Mihai s-a întors să-şi recupereze batista, au făcut schimb de locuri. Pur şi simplu, Rodolfo, cu o armură identică, l-a înlocuit pe Mihai luptându-se în locul acestuia cu Karapatake, pe care bineînţeles, aşa cum spunea şi povestea, l-a învins.

Mulţimea era entuziasmată. Prinţesa Fluturica zâmbea făcând semne din tribuna oficială, iar Radu şi Mihai, considerând că povestea se încheiase cu bine, dispăruseră să se schimbe de hainele cu care Fluturache îi îmbrăcase la începutul povestirii.

Karapatake, care între timp se dezmeticise, nu părea prea afectat de deznodământ, ba, după declaraţiile lui, făcute în timp ce se îndrepta spre vestiare, reieşea că se simte uşurat acum când povestea se sfârşise în felul acesta.

- Eu nu fac altceva decât să urmez datele acestei poveşti, declarase el, şi acum, dacă s-a sfârşit, cred că-mi voi lua o săptămână, două de concediu, căci este tare obositor să fii în pielea Împăratului cel Rău. De altfel, în treacăt fie spus şi vă rog să nu mă daţi de gol, adăugă el cu intenţia vădită de a fi dat de gol, mie nici nu-mi place Prinţesa Fluturica, pe care o găsesc un pic prea încrezută...

Apoi dispăru în vestiare urmat de scutieri şi slujitori.

Între timp Radu şi Mihai şi-au schimbat hainele şi se pregătesc să asiste la ceremoniile ce urma să aibă loc.

Prinţesa Fluturica fusese peţită de Prinţul Rodolfo şi se pregăteau de nunta unde cavaler de onoare urma să fie Karapatake, ce nu se lăsase prea mult rugat ca să-şi asume acest rol.

Fluturaşul Oficial de două locuri, cu care urma să plece în voiaj de nuntă cei doi însurăţei, era pregătit şi toată lumea aştepta Marele Banchet ce urma să se desfăşoare în Sala de Festivităţi a palatului Prinţesei.

- Ei, acum ce facem? întrebă Radu, aşa într-o doară.

Mihai îl privi nedumerit.

- Cum ce facem? Ne luăm rămas bun de la Prinţesă, de la Fluturache, în sfârşit, de la toată lumea şi plecăm mai departe. De-abia m-am obişnuit

cu poveştile astea ciudate. Asta dacă nu cumva vrei să rămânem la Banchet.

- Ce Banchet? Tu nu vezi ce mănâncă ăştia? se indignează Radu. Mergem undeva să putem mânca ceva, că uite cât timp a trecut şi n-am pus nimic în gură.

- Apropo, ia uită-te la ceas. Cât timp a trecut de când ne plimbăm cu Basmobilul?

Radu se uită la ceasul de la mână.

- Două ore şi patrusprezece minute. N-a trecut prea mult timp acolo de unde venim noi, constată el.

- Păi vezi, şi ţie ţi-e foame mereu, îl dojeneşte Mihai, apoi adăugă: şi cu linguroiul ăsta ce vrei să faci? Sper că n-o să-l cari după tine prin toate poveştile.

- Adevărul e că m-am ataşat de el, mărturiseşte Radu. Cred că i-l voi face cadou lui Fluturache.

- Bine că ai spus de Fluturache. Nu crezi că ar trebui să ne luăm la revedere măcar de la el, căci ceilalţi sunt prea ocupaţi cu pregătirile de nuntă şi Banchet, hotărî Mihai.

O vreme l-au căutat pe Fluturache, care, fiind Maestru de Ceremonie, era foarte greu de găsit. Într-un târziu au dat peste el în depozitul de băuturi unde făcea inventarul sticlelor de nectar ce urma să se servească la Banchet.

Fluturache, cum îi zări pe cei doi, se întrerupse din activităţi şi se îndreptă plutind spre ei, cu binecunoscutul lui zâmbet larg.

- După cum vă văd, cred că vă pregătiţi de plecare, îi întâmpină el pe cei doi băieţi.

- Ar cam fi cazul să nu mai încurcăm lumea pe-aici, zâmbi Mihai. Te rog să le transmiţi toate cele bune şi urări de sănătate Prinţesei şi Prinţului şi salutări cavalereşti lui Karapatake, adăugă el.

- Iar de la mine, drept semn de prietenie, te fac moştenitorul acestui linguroi, care dacă ne gândim bine, ne-a fost de mare folos. De altfel, salutări şi Bucătarului Şef, spuse Radu.

Fluturache luă ceremonios în primire linguroiul, apoi băieţii se despărţiră de el făcându-şi semne prietenoase de rămas bun, după care se retraseră într-un colţ mai ferit ca să pună în funcţiune Basmobilul.

Radu îl scoase atent din geantă şi după ce îl cercetă să vadă dacă e în bună stare, îl întrebă pe Mihai:

- Ei, acum unde mergem?
- Oriunde vom găsi ceva de mâncare, îl necăjeşte Mihai.
- Eu vorbesc serios, se încruntă Radu.
- Hai, nu te supăra, îl împacă Mihai. Mai glumim şi noi că doar nu suntem încruntaţi precum Karapatake.
- Bine, atunci să mă laşi să aleg eu locul, povestea, mă rog, basmul în care vom călători acum?
- Bineînţeles, numai că va trebui să găsim ceva unde să nu ne pierdem prea mult timp, căci trebuie să ne întoarcem în peştera de unde am plecat. Altfel, paznicul se va alarma şi nu ştiu cum va explica dispariţia noastră. Îţi dai seama ce încurcătură putem face?

- Bine, o să am grijă, îl linişteşte Radu şi începe să moşmondească la Basmobil.

Dar în locul vârtejului cu care erau obişnuiţi să treacă dintr-o poveste într-alta, nu se întâmplă nimic.

Radu insistă pe tastatură şi într-adevăr are loc un vârtej şi apare Duhul Inelului cu nelipsita cutie cu pizza.

- Stăpâne, am adus pizza, se ploconeşte Duhul.
- Lasă pizza şi dispari! porunceşte Radu.

Măcar ne-am ales cu ceva, constată el şi continuă să butoneze pe tastatură.

- Tu ai stricat Basmobilul, zice Mihai.
- N-am stricat nimic, se apără Radu. E vreo anomalie magnetică pe-aici.
- Ce anomalie? De unde-ai mai scos-o şi pe asta? se supără Mihai. Vezi mai bine cum foloseşti programele.

Din nou un vârtej.

De data asta apare Dragonul ce Roşu, care privindu-i mirat pe băieţi se întreabă: "Eu ce mai caut aici? Eram în concediu şi acum mă trezesc în altă lume."

- Ei, parcă pe voi vă cunosc de undeva, se dezmeticeşte el. Păi, nu vă iert că mi-aţi stricat bunătate de concediu. Şi pentru că nu suntem în nici-o poveste unde trebuie să mă supun regulamentului, cred că o să vă prăjesc un pic, să vă învăţ minte că m-aţi deranjat.
- Apasă mai repede pe ceva! strigă Mihai în timp ce Radu speriat se încurcă în comenzi.

Totul începe să se învârtească, apar personaje din poveştile prin care trecuseră, se învârtesc în jurul celor doi băieţi, scot miorlăituri şi şuierături spre marea spaimă a lui Radu şi Mihai.

- Fă ceva că rămânem printre nebunii ăştia, strigă Mihai. De ce te-oi fi lăsat să umbli la Basmobil, nu ştiu!
-Întotdeauna eu sunt de vină, începe Radu să se smiorcăie.

În tot acest timp, zeci de personaje luând tot felul de forme se învârtesc în jurul lor.

Va urma

Luminiţa Toia

Sfârșit de toamnă

Poezie trimisă de ed. **Irina Hurjui**, loc. Piatra Neamț

S-au copt merele-n livadă
S-au copt nuci, prune şi pere
Sus pe cer stau nori grămadă
Păsări spun "La revedere!".

S-au copt strugurii din vii
Şi gutuile sunt coapte,
Frunzele sunt arămii
Bate vânt de miază-noapte.

Peste tot se-aşază bruma
Ca o mantie de-argint,
Tremură de frig grădina.
Este toamna la sfârşit!

Desenează o floare

Pun dreptunghiul
În picioare,

Sus un cerc
(Nu foarte mare!)

Și opt jumătăți
De roată

Și-a ieșit o floare-ndată!

Poezie-joc trimisă
de educatoarea **Rodica Scărlătescu**,
București

Căsuța melcului

Poezie trimisă de **Alina Coroian**, Cluj-Napoca

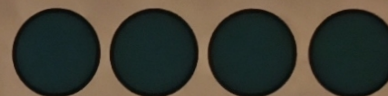
Are melcul o căsuță
Rotunjoară şi micuță
Cum îi zice? Ce să fie?
Se numeşte cochilie.

Urcă melcul, codobelcul
Încetuc pe dealul mare,
Şi răsuflă cu greu, tare:
-Grea-i căsuța din spinare!

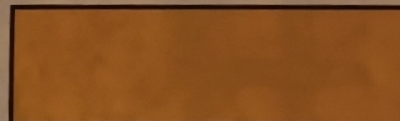
Dar de-acum, că frigul vine,
Degeaba o port cu mine.
Mă ascund colea-n grădină,
Până vara o să vină.

Desenează o locomotivă

Fac din cercuri
Patru roate,

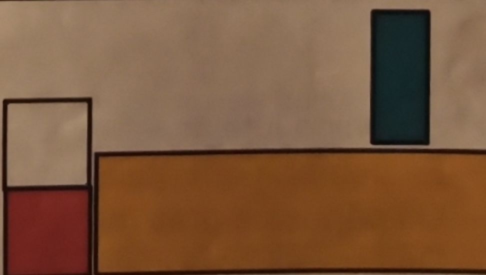

Un dreptunghi
Pun peste toate.

Alt dreptunghi,
Drept peste stivă -
Coşul de locomotivă.

Pun și-o roată mai micuță
Sub cabina lui Miluță,
Care, de pe-acum vă spun,
E mecanic foarte bun!

Poezie-joc trimisă
de educatoarea
Rodica Scărlătescu,
Bucureşti

Păpușa mea

Poezie trimisă de **Loredana Berțișan**, loc. Vatra Moldoviței, jud. Suceava

Azi la poştă a sosit
Un pachet de la tăticul.
Zice el că mi-a trimis
O păpuşă cât bunicul.

Repede am alergat,
Vestea am împrăştiat
Şi-mpreună cu mămica
Am mers să-mi iau păpuşica.

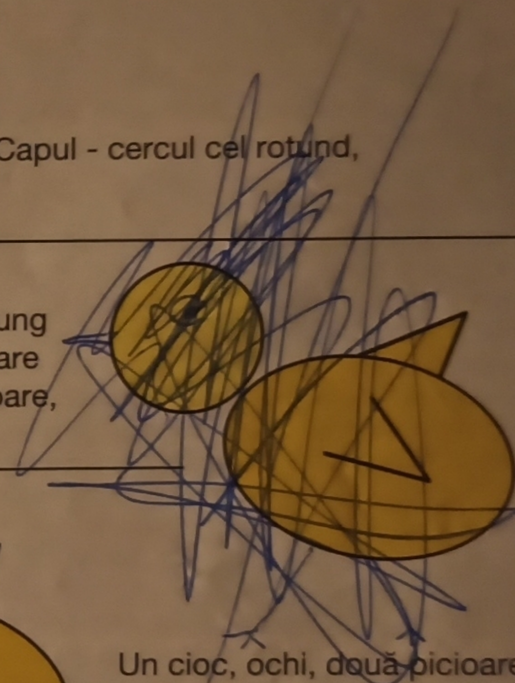
Şi venind iute acasă
Eu degrabă-am observat:
Ori păpuşa e prea mică,
Ori bunicul prea înalt....

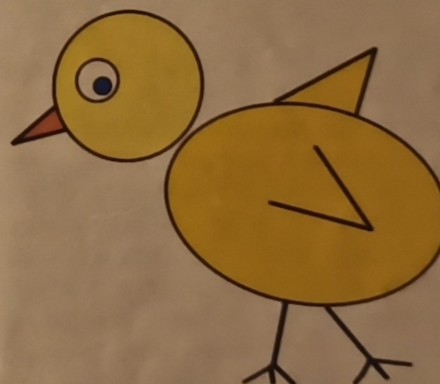
Desenează un puișor

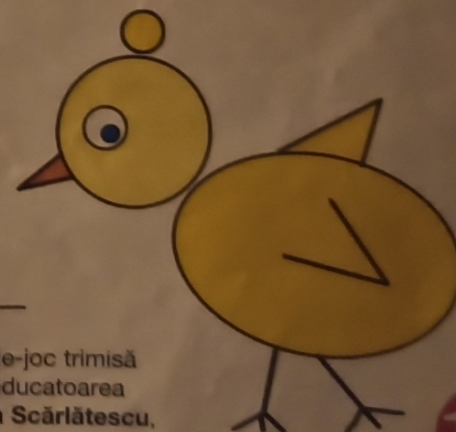
Capul - cercul cel rotund,

Corpul e un ou prelung
Ce-are două aripioare
Și cu ele vrea să zboare,

Un cioc, ochi, două picioare,

Iar pe cap un mic cucui.
Puișorule, să-mi spui,
Nu cumva ești Moț-Gălbui?

Poezie-joc trimisă de educatoarea **Rodica Scărlătescu**, București

Ciupercuța

De o bună bucată de timp, zilele s-au scurtat, nopțile au devenit din ce în ce mai lungi şi ploi dese şi reci s-au abătut peste pădure. Frunzele au ruginit şi rând pe rând au căzut la pământ. Copacii dezgoliți sunt negri şi lucioşi sub stropii reci.

La rădăcina unuia dintre ei, o ciupercuță, poate ultima din toată pădurea, stătea tristă şi zgribulită gândindu-se:

"Toată vara, sub pălăria mea s-au adăpostit de soare, de ploaie sau de stropii de rouă, tot felul de gângănii: musculițe, gândăcei, lăcuste sau gărgărițe. Dar cel mai des venea greieruşul, care îşi ferea cobza, ca nu cumva umezeala să-i strice sunetul. Acum unde erau toți aceştia? Pe mine cine mă ocroteşte acum de frig şi de zăpadă, care mâine poimâine va începe să cadă? Oare toți cei pe care i-am adăpostit m-au uitat? Toți s-au strecurat în cotloane, cuibuşoare şi vizuini şi nimeni nu-mi mai dă o mână de ajutor", gândi ciupercuța cu glas tare, tristă şi înghețată.

Copacul la rădăcina căruia se afla, o auzi şi aşa bătrân şi înțelept cum era vorbi către ciupercuță:

- Mica mea prietenă, te cunosc de când ai răsărit împreună cu celelalte surate ale tale şi acum, bătrână şi ofilită, ai rămas ultima... Dar nu trebuie să te plângi, căci acesta este drumul tău. Acum te vei topi printre frunzele veştede de unde ai răsărit, dar urma ta nu se va pierde, căci din acest loc, în primăvară, vor răsări din nou sumedenie de ciupercuțe şi sigur tu vei fi una dintre ele... Nici măcar eu nu te-aş putea ocroti, căci legea firii e una pentru toți...

Aşa rosti copacul aplecându-se încet deasupra ciupercuței. Aceasta nu mai spuse nimic, doar o lacrimă i s-a desprins de undeva de sub pălărie... Sau poate a fost un strop de ploaie... N-o să ştim niciodată, căci ciupercuța s-a ofilit încet, făcându-se din ce în ce mai mică şi mai zbârcită, până a dispărut printre frunzele veştejite de la rădăcina copacului...

- O să ne vedem la primăvară, mai apucă ea să audă ultimile cuvinte ale bătrânului copac...

Luminița Toia

N-ai umbrelă?

Între cele două desene sunt mai multe diferențe. Descoperă-le!

Găseşti soluția în numărul viitor.

Copăcelul toamna

Poezie trimisă de învățător
Veronica Manolache,
Școala nr. 114,
"Principesa Margareta",
Sector 5, București

Copăcelul din fereastră
Privea trist la casa noastră.
- Drag prieten, ce te doare?
Pot să te ajut eu oare?

- Am o mare supărare,
Frunzele-mi pălesc la soare.
Ia, priveşte-mă mai bine,
Ce schimbări observi la mine?

- Ai crescut mai mult în vară,
Ai mândrețe de coroană,
Umbra ta e mult mai deasă,
Răcoare ne ții în casă.

- Dar culoarea mea cea verde
Zi de zi frunza o pierde
Capătă culori din soare,
Roşcate şi gălbioare.

- E normal, toamnă-i afară,
Frunza ta o să dispară.
Nu fi trist! La primăvară
Alte frunze-or să-ți apară!

Ursulețul

Ursulețul se trezi buimac din somn și fără să se mai spele pe ochi, o zbughi afară din vizuină. Dormise cam mult și ziua era în toi. Se gândea că prietenii lui, Vulpița și Iepurașul, ar fi putut să-l strige și să nu-l lase să doarmă atât de mult.

Se uită în dreapta și în stânga și parcă se schimbase ceva în pădure, de când se culcase. Copacii erau cam goi și o mulțime de frunze veștede se așternuseră pe jos. Tufișul de mure din fața vizuinii nu mai era decât un snop de crenguțe pline de spini, iar florile ce umpleau poiana dispăruseră cu totul. Dormise oare atât de mult încât trecuse, fără să știe, o grămadă de timp și toamna era pe sfârșite?

Ursulețul era complet nedumerit.

Începu să-și strige prietenii, dar nici unul nu-i răspunse. Parcă intraseră cu toții în pământ...

Atunci porni prin pădurea desfrunzită, în căutarea lor.

Tot mergând el așa, se întâlni cu Buha, bufnița cea arțăgoasă, ce stătea înfoiată pe un ciot. Aceasta, cum îl zări, sări cu gura pe el (de fapt cu ciocul, căci Buha nu avea gură):

- Unde-ai plecat Ursulețule așa, hai-hui? Părinții tăi știu că ai plecat singur prin pădure?

- Dar nu e prima oară când plec singur și nici măcar nu sunt departe de vizuină, răspunse Ursulețul.

- Nu ești departe, dar nici n-ar trebui să umbli când ar trebui să dormi! se răsti hotărât bufnița.

- Dar de ce să dorm? se miră Ursulețul.

- Uite așa! Că trebuie să dormi! exclamă bufnița și fără nici o explicație suplimentară își luă zborul.

Ursulețul privi mirat în urma ei și ridicând din umeri porni mai departe să-și caute prietenii.

Nu merse el prea mult, când iată, de după un trunchi de copac putrezit, apare lupul, care privindu-l încruntat îl certă:

- De ce umbli așa prin pădure? Du-te și te culcă! îl sfătui el răgușit.

Ursulețului îi cam era frică de lup pentru că îl știa cam violent, dar pe de altă parte știa că nu i-ar face nici un rău, temându-se de Domnul și Doamna Urs, cu care lupul încerca să aibă relații cât mai bune.

Îndrăzni deci să întrebe:

- De ce trebuie să mă culc?

- Întreabă-l pe taică-tu, i-o întoarse lupul și dispăru după o grămadă de lemne puse acolo de pădurar.

Ursulețul era din ce în ce mai nedumerit și, cum stătea el și se gândea, iată că din pământ răsări un mușuroi și din mușuroi apăru Doamna Cârtiță, care clipind des din cauza luminii exclamă:

- Iar am greșit galeria și am ieșit. Of, of, acum altă muncă, bodogăni ea. Va trebui să refac mușuroiul...

Dar în timp ce vorbea îl zări pe Ursuleț care o privea amuzat.

- Și tu ce mai cauți prin pădure? N-ai la ce să te uiți? Ar trebui să dormi de-acuma! și zicând acestea dispăru fără să mai aștepte răspunsul Ursulețului.

Acesta era acum mirat de-a binelea. Chiar toți îl trimiteau la culcare? Or fi știind ei ceva...

Renunțând la căutarea prietenilor se întoarce la vizuină mormăind așa cum numai un Ursuleț nedumerit putea s-o facă.

În fața vizuinii, Doamna Urs cerceta din priviri împrejurimile și când dădu cu ochii de Ursuleț se și repezi la el.

- Unde umbli măi, neastâmpăratule? De ce te-ai dat jos din pat? Tu nu vezi că toamna e pe sfârșite și curând vor cădea primii fulgi de nea?

Ursulețul făcu ochii mari.

- Și ce legătură are iarna cu faptul că toată lumea îmi spune să merg să mă culc?

- Pentru că urșii, o dată cu venirea iernii, se bagă în vizuinile lor și dorm până la primăvară. Ai priceput?! Așa e obiceiul urșilor! Asta se numește HIBERNARE. Acum mănâncă bine să-ți ajungă pentru toată iarna, bagă-te în pat și să nu mai aud nici o vorbă până la primăvară!

- Hibernare, nu se lăsă Ursulețul, asta ce mai e?

- Pui prea multe întrebări și timpul trece. Hai, șterge-o în pat! îi porunci Doamna Urs.

Ursulețul intră agale în vizuină, murmurând:

- Hibernare... hibernare..., mă rog, o să aflu eu ce-i cu treaba asta...

Luminița Toia

Notă:
Hibernare = stare în care anumite animale, cum ar fi ariciul, liliacul sau ursul intră în timpul iernii, în care adorm, temperatura corpului scade și nu se mai hrănesc, trăind din resursele acumulate de organism în timpul verii.

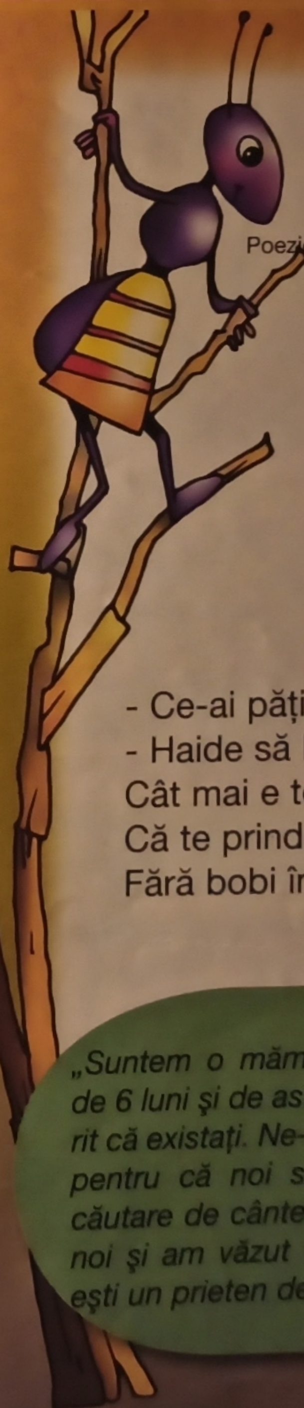
Întrebarea lui Rumpinel

Poezie trimisă de **Alina Coroian**, Cluj-Napoca

Rumpinel, un gândăcel
Micuțel cât un cercel,
A văzut încă din zori
Triste şi uscate flori,
Păsărele călătoare
Luându-şi traista-n spinare
Şi pornind de zor în zbor
Peste coama norilor.

Gândăcelul Rumpinel
Priveşte lung către cer:
-Soare, Soare, frățioare,
Greu o fi la iarnă oare?...

Furnica

Poezie trimisă de **Alina Coroian**, Cluj-Napoca

O furnică mititică
S-a suit pe o surcică
Vrea să vadă lumea mare
Însă ale ei surioare
Tot o cheamă şi o strigă:

- Ce-ai pățit, soro furnică?
- Haide să lucrezi cu noi
Cât mai e toamna în toi
Că te prinde iarna grea
Fără bobi în casa ta!

„Suntem o mămică şi un băiețel de 6 luni şi de astăzi am descoperit că existați. Ne-am bucurat mult, pentru că noi suntem mereu în căutare de cântecele şi poezioare noi şi am văzut că în acest sens eşti un prieten de nădejde."

Sfinții doctori fără de arginți Cosma și Damian

Dragi copii,
Demult, în Asia Mică trăia Teodota, o femeie rămasă văduvă și cu doi copii mici care se numeau Cosma și Damian.
Teodota era foarte credincioasă și în fiecare zi le citea celor doi băieți din Biblie astfel că micuții au crescut în atmosfera respectării poruncilor lui Dumnezeu. Cosma și Damian au devenit bărbați virtuoși adică au avut acea putere a sufletului de a înfrunta forțele răului. Au învățat medicina și au primit în dar și puterea de a vindeca oamenii prin puterea rugăciunii. Și pentru că erau atât de credincioși, Cosma și Damian vindecau chiar și animalele. Și pentru că erau credincioși, pentru vindecări nu luau nici un ban. Datorită faptului că făceau totul gratis, s-a dus

vestea despre ei în Asia Mică și oamenii i-au numit doctori fără de arginți.
Odată, sfinții au fost chemați să vindece o femeie bolnavă care nu găsea vindecare la niciun doctor. Cosma și Damian au tratat-o numai prin credință și rugăciune. Drept mulțumire, femeia i-a dat trei ouă lui Damian și i-a spus:
-Ia acest dar în numele Sfintei Treimi dătătoare de viață, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.
Pentru că i-a spus despre Sfânta Treime, Damian nu a avut curaj să refuze darul deși a încălcat promisiunea de a nu lua nimic pentru ceea ce face.

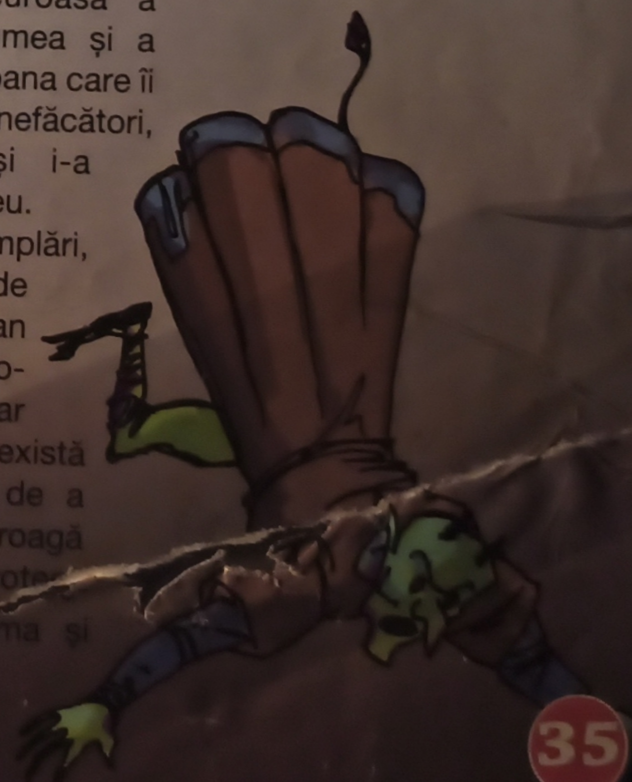

Fratele lui, Cosma, s-a supărat foarte tare auzind că Damian a luat cele trei ouă și aflat pe patul de moarte a cerut ca fratele lui să nu fie înmormântat lângă el, drept pedeapsă pentru gestul de a lua ceva.
Cosma a murit și la scurtă vreme și-a dat duhul și Damian. Toată lumea se întreba ce să facă, unde să îl îngroape, dar Dumnezeu le-a trimis răspuns printr-o cămilă. Vorbind ca oamenii cămila le-a spus să-l îngroape pe Damian alături de Cosma pentru că el nu a luat ouăle drept plată, ci din respect pentru Dumnezeu. Astfel, trupurile celor doi doctori au fost îngropate unul lângă celălalt și împreună au putut face minuni și după moartea lor.

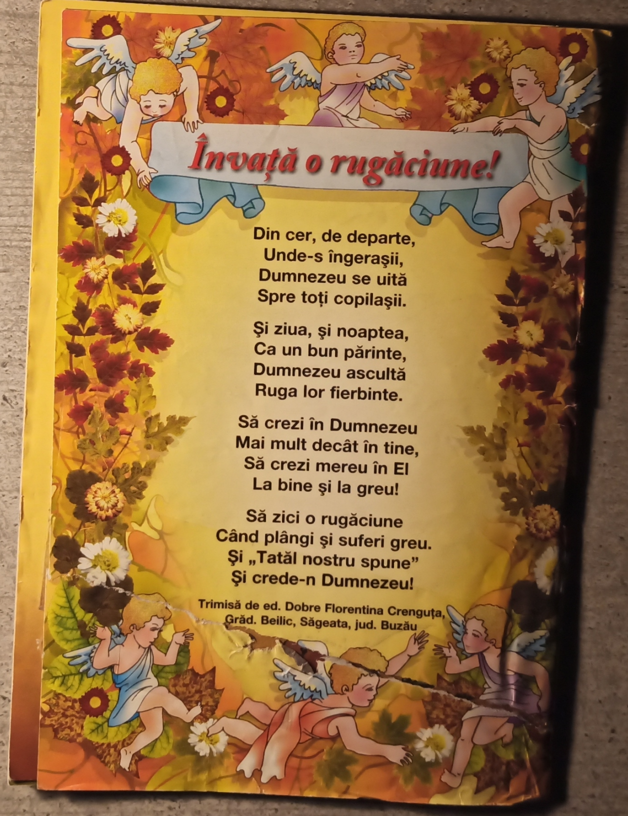
Ce minune s-a întâmplat după moartea Sfinților Cosma și Damian?
În apropeirea unei biserici cu hramul Sfinților Cosma și Damian trăia un om pe nume Malchus. Acesta trebuia să plece într-o călătorie pentru o perioadă mai lungă de timp și, ca oricare dintre noi, înainte să plece s-a dus la biserică și s-a rugat celor doi sfinți să-i apere casa și soția.
De această rugăminte a auzit și Necuratul care s-a transformat într-un prieten al lui Malchus și a plănuit s-o ucidă pe nevasta lui Malchus.
Ce-a făcut Necuratul?
S-a dus acasă la Malchus, i-a spus nevestei că tocmai soțul ei l-a trimis s-o ia și s-o ducă și pe ea într-o călătorie.

Femeia nu a spus nimic și a acceptat. Dar, când au ajuns în pustietate și-a dat semama că a fost păcălită și a început să se roage fierbinte s-o ajute.
La puțin timp după ce s-a rugat, au apărut doi bărbați zdraveni care s-au bătut cu Necuratul și acesta, în timpul luptei, a căzut în prăpastie de pe o stâncă.
Cei doi bărbați au luat-o pe femeie, au dus-o acasă unde femeia i-a întrebat cum îi cheamă ca să le pomenească numele toată viața în rugăciunile ei. Ei au răspuns că sunt slujitorii lui Dumnezeu, Cosma și Damian, după care s-au făcut nevăzuți.
Femeia foarte bucuroasă a povestit la toată lumea și a mers la biserică la icoana care îi înfățișa pe cei doi binefăcători, unde s-a rugat și i-a mulțumit lui Dumnezeu.
Datorită acestei întâmplări, Sfinții doctori fără de arginți Cosma și Damian sunt considerați și protectorii căsniciilor, dar în zilele noastre există doctori care înainte de a face o operație se roagă pentru ajutor la prote... ...i lor, Sfinții Cosma și Damian.

Învață o rugăciune!

Din cer, de departe,
Unde-s îngerașii,
Dumnezeu se uită
Spre toți copilașii.

Și ziua, și noaptea,
Ca un bun părinte,
Dumnezeu ascultă
Ruga lor fierbinte.

Să crezi în Dumnezeu
Mai mult decât în tine,
Să crezi mereu în El
La bine și la greu!

Să zici o rugăciune
Când plângi și suferi greu.
Și „Tatăl nostru spune"
Și crede-n Dumnezeu!

Trimisă de ed. Dobre Florentina Crenguța,
Grăd. Beilic, Săgeata, jud. Buzău